

Σε μερικές μόνο μέρες λήγει η προθεσμία για τις υποψηφιότητες στις εκλογές της 1ης Δεκεμβρίου στον ιστορικό φορέα μας και σύμφωνα με πληροφορίες μου ακόμη δεν υπάρχει συμφωνία για ενιαίο ψηφοδέλτιο, απαραίτητο σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο που θα κρίνει το μέλλον της Κοινότητας. Δυστυχώς, το χάσμα ανάμεσα στις παρατάξεις δεν αφήνει περιθώρια για αισιοδοξία, αλλά έστω στο παραπέντε οι ηγέτες τους θα πρέπει ν' αναλογιστούν τις ευθύνες τους. Δεν λέω ότι η Κοινότητα θα χρεοκοπήσει και θα διαλυθεί αν δεν επιτευχθεί συμφωνία, γιατί θα ήμουν ασταίος, όμως οι οδυνήρες συνέπειες θα φανούν στο εγγύς μέλλον με τις αντιδράσεις της αντιπολίτευσης σε προτάσεις του διοικητικού συμβουλίου για μεταρρυθμίσεις, όπως συνέβη με το θέμα πώλησης του Κοινοτικού Μεγάρου. Γι' αυτό χρειάζεται ομόνοια και σύμπνοια σ' αυτή την περίοδο των μεγάλων αποφάσεων που θ' αφορούν στην οικονομική αναζωογόνηση και ανάπτυξη της Κοινότητας.

Οδυνήρες συνέπειες θα φανούν και μακροπρόθεσμα αν χαθεί ακόμη μια ευκαιρία φέτος για την ανανέωση του διοικητικού συμβουλίου με νέα και κατά πλειοψηφία νεαρά άτομα απ' όλες τις παρατάξεις, χωρίς να προσυγράφω στην άποψη ότι σώνει και καλά πρέπει ν' αποχωρήσουν ο Δανάλης, ο Τσιλίκης, ο Μπελέρχας και η Καρτέρη. Το ιδεώδες μείγμα για ένα ανανεωμένο συμβούλιο θα ήταν να εκλεγούν 13 νέα μέλη και 7 έμπειρα, με 12 από την πλειοψηφούσα παράταξη που ουσιαστικά θα είναι 13 με τη διπλή ψήφο του προέδρου και 8 από την αντιπολίτευση χωρίς αποκλεισμούς, αλλά αμφίβαλλω αν θα συμβεί κάτι τέτοιο.

Κόσμος και...μη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Ο ΔΙΧΑΣΜΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Εκλογές με το βλέμμα στο μέλλον ή ξεκαθάρισμα λογαριασμών;

Στις διαπραγματεύσεις, για να μην παζάρια, ανάμεσα στις παρατάξεις, όλοι συμφωνούν στη συμμετοχή των νέων, αλλά οι νέοι δεν φαίνονται πουθενά και περιμένουν στο παρασκήνιο να πάρουν την έγκριση από τους κομματάρχες. Αυτό είναι απαράδεκτο. Οι νέοι που θα συμμετέχουν στο διοικητικό συμβούλιο για να προετοιμαστούν ν' αναλάβουν τα νήια της Κοινότητας δεν πρέπει να είναι τσουτσέκια που άγονται και φέρονται από ηλικιωμένους κομματάρχες, αλλά άτομα με γνώσεις, με άποψη, με οράματα και όρεξη να τραβήξουν κουπί, χωρίς να παίρνουν εντολές από κανέναν. Γι' αυτό θα έπρεπε να συμμετέχουν στις συζητήσεις οι νέοι που θέλουν να υπηρετήσουν την Κοινότητα και θεωρώ προσβλητικό το γεγονός ότι δεν εκλήθησαν να συμμετάσχουν.

Στις λίγες μέρες μέχρι το Σάββατο, λοιπόν, που λήγει η προθεσμία για την υποβολή υποψηφιοτήτων οι παρατάξεις θα πρέπει να συμφωνήσουν ότι οι εκλογές της 1ης Δεκεμβρίου θα πρέπει να έχουν στόχο το μέλλον

της Κοινότητας με τη συμφιλίωση και την ανανέωση, αν πραγματικά αγαπούν τον φορέα μέσα στον οποίο έζησαν και πρόσφεραν το μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής τους. Θα ήταν έγκλημα εναντίον της Κοινότητας αν οι εκλογές της 1ης Δεκεμβρίου είναι πρόσχημα για ξεκαθάρισμα λογαριασμών, γι' αυτό είμαι κάθετα ενάντιος στους αποκλεισμούς οποιουδήποτε δεν γουστάρουν οι κομματάρχες. Η Κοινότητα δεν είναι μαγαζάκι κανενός, ανήκει σε ολόκληρη την παροικία, ακόμη και σ' αυτούς που δεν είναι μέλη της, γι' αυτό ασκεί τόσο μεγάλη γοητεία.

Κάθε χρόνο γίνονται εκλογές σε δεκάδες οργανώσεις που περνούν απαραίτητες, όμως ποτέ δεν περνούν απαραίτητες οι εκλογές στην Κοινότητα και το λέω από προσωπική πείρα. Την επομένη των εκλογών στην Κοινότητα, η συντριπτική πλειοψηφία των συμπαροίκων μας ενδιαφέρεται να μάθει το αποτέλεσμα και πότε μου για να το μάθω κι' εγώ αν υπάρχει τόσο ενδιαφέρον για οποιαδήποτε άλλη οργάνωση.

Επειδή, όμως, μιλώ συνέχεια για τους νέους μας, με την ευκαιρία θα ήθελα να μιλήσω για τους ηλικιωμένους και μη που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους υπηρετώντας την Κοινότητα, η οποία θα πρέπει επιτέλους να μάθει να σέβεται και να τους τιμά. Κατά καιρούς έχω διαφωνήσει με πολλούς από αυτούς και αυτές που πιθανότατα με αντιπαθούν βαθύς, όμως δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω την προσφορά τους που είναι απείρως μεγαλύτερη από τη δική μου και αυτών που τους κρίνουν χωρίς οι ίδιοι να έχουν προσφέρει τίποτα. Και δεν εννοώ μόνο τον Χάρη Δανάλη, τον Μιχάλη Τσιλίκη, τον Χρήστο Μπελέρχα και την Νία Καρτέρη, αλλά και τον Στράτο Μαυραντώνη, την Μαρία Χρυσάνθου, τον Τάκη Σαρέλα, τον Νίκο Παπανικίτα, τον Σάββα Σαββίδη, τον Σταύρο Βλάχο, τον Θανάση Πετρόπουλο, τον Μάνο Φουντούλη, τον Δημήτρη Φούντα, τον Γιώργο Αγγελόπουλο, τον Χρήστο Γεωργόπουλο, τον Ζήση Τσάση, τον Γιώργο Κουλούρη και άλλους που αυτή τη στιγμή δεν θυμάμαι και τους ζητώ συγγνώμη.

Οι άνθρωποι αυτοί διαθέτουν συνολικά πείρα εκατοντάδων χρόνων στα κοινοτικά δρώμενα, που δεν πρέπει να πηγαίνει χαμένη όταν αποχωρούν. Γι' αυτό θα πρότεινα ένα Συμβούλιο Σοφών στο οποίο θα συμμετέχουν για να συμβουλευθούν τα εκάστοτε συμβούλια, αλλά και για να προλαβαίνουν τυχόν λάθη, ή να διορθώνουν λανθασμένες αποφάσεις.

Τελειώνοντας, εύχομαι να γίνει η έκπληξη πριν το Σάββατο και οι αντίπαλοι να δώσουν τα χέρια για το καλό της Κοινότητας, παραμερίζοντας τις προσωπικές αντιπάθειες και τις όποιες επιφυλάξεις τους.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ

Εχω γράψει πως η κυβέρνηση Αμποτ δεν μπήκε στην εξουσία με το δεξί πόδι, επειδή ο πρωθυπουργός ήταν απροετοίμαστος, ενώ κάποιος από τους υπουργούς του είναι αμφιβόλου ποιότητας και δικαίωθηκα από τις εξελίξεις που συνέβησαν τους ήταν η εθνική ταπείνωσή μας από τους Ινδονήσιους. Μόνο ταπείνωση μπορεί να χαρακτηριστεί το γεγονός ότι η Ινδονησία αντέδρασε στον τσαμπουκά των Αυστραλών και μάς ανάγκασε να τα μαζέψουμε άρον άρον όταν οι γείτονες αρνήθηκαν την επιστροφή στην πατρίδα τους σκάφους με πρόσφυγες, που αναγκαστήκαμε να φιλοξενήσουμε στο Νησί των Χριστουγέννων.

Η εξέλιξη αυτή ήταν αναπόφευκτη γιατί καμιά χώρα και μάλιστα μεγάλη όπως την Ινδονησία θα δεχόταν την παραβίαση των συνόρων της που επιχείρησε η κυβέρνηση Αμποτ, ενώ γνώριζε πολύ καλά τις διαθέσεις των Ινδονησίων.

Η κυβέρνηση Αμποτ έχει ήδη ζητήσει συγγνώμη από τους γείτονές μας για τη συμπεριφορά της απέναντί τους και θα ζητήσει πολλές φορές ακόμη επειδή η υπουργός Εξωτερικών με το πλαστικό χαμόγελο, Τζούλι Μπίσοπ και ο εριστικός υπουργός Μετανάστευσης, μαζί με τον υπερόπτη Θησαυροφύλακα, Τζο Χόκι, είναι μέχρι στιγμής οι αδύνατοι κρίκοι στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση.

Επικίνδυνη, κατά την γνώμη μου, είναι και η συνεργασία των ενόπλων δυνάμεων στην μυστικότητα που επέβαλε η κυβέρνηση για τις αφίξεις σκαφών με πρόσφυγες, επειδή η μυστικότητα είναι η βάση της τυραννίας.

Στο μεταξύ, η νέα κυβέρνηση απολαμβάνει τις επιτυχίες της προηγούμενης Εργατικής κυβέρνησης για την οικονομική ανάπτυξη και θ' αναφέρω χαρακτηριστικά ότι το περασμένο Σάββατο πουλήθηκαν 784 σπίτια σε πλειστηριασμούς με μέση τιμή \$722.718. Για την ακρί-

βεια, τον περασμένο μήνα πουλήθηκαν σπίτια αξίας \$2,2 δις και τις περασμένες 17 βδομάδες πουλήθηκαν το 80% των σπιτιών που βγήκαν στο σφυρί.

Όλες αυτές οι οικογένειες, κυρίως, που αγοράζουν σπίτια ασφαλώς δεν πλούτισαν στους δύο μήνες με την κυβέρνηση Αμποτ, αλλά στα έξι χρόνια Εργατικής κυβέρνησης, όταν είχαμε μια εθνική οικονομία που ζήλευαν οι ανεπτυγμένες χώρες.

Οι χώρες αυτές που έφτασαν στο χείλος της χρεοκοπίας εφαρμόζοντας νεοφιλελεύθερες πολιτικές, αντί τις προοδευτικές πολιτικές πρώτα του Κέβιν Ραντ και μετά της Τζούλια Γκίλκλιντ.

Μακάρι να διαψευστώ, γιατί όλοι θα υποφέρουμε από μια οικονομική κρίση, αλλά πολύ φοβάμαι ότι οι πολιτικές του Τόνι Αμποτ δεν θα είναι καταστροφικές μόνο στο εξωτερικό, αλλά και στο εσωτερικό με τα μέτρα λιτότητας, ανεργία και υποβάθμιση των κρατικών υπηρεσιών.

MENTIMPAK

Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση ανακοίνωσε την πρόθεσή της να πουλήσει το Μέντιμπακ στους ιδιώτες με τη δικαιολογία ότι δεν επιρρεάζει το κόστος στην ιδιωτική ασφάλεια υγείας, άρα δεν θα ακριβύνουν οι ασφάλειες υγείας αν ιδιωτικοποιηθεί. Αλλη μια φορά, λοιπόν, οι πολιτικοί μάς αντιμετωπίζουν σαν πνευματικά ανάπηρους με επιχειρήματα της πλάκας για να δικαιολογήσουν το γεγονός ότι θέλουν τις κερδοφόρες δημόσιες επιχειρήσεις να πάνε στους ιδιώτες μαζί με τα μεγάλα κέρδη τους.

Πάντα, το κάνουν «για το καλό μας» και ποτέ για το καλό του αδηφάγου μεγάλου κεφαλαίου που δεν θ' αφήσει κολυμπηθρόξυλο στην ιδιοκτησία του φορολογούμενου.

Αν πουληθεί το Μέντικερ, οι φορολογούμενοι θα χάσουν ακόμη \$200 εκατομμύρια και πλέον το χρόνο από τα κέρδη που πληρώνει σήμερα στην ομο-

σπονδιακή κυβέρνηση και οι πολιτικοί θα χύνουν κροκοδείλια δάκρια επειδή τάχαμ' δεν μπορούν να ισοσκελίσουν τον κρατικό προϋπολογισμό. Οπότε θα πρέπει ν' αυξήσουν το GST που κυρίως πληρώνουν οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι, ή να κάνουν περικοπές στις κρατικές υπηρεσίες και τα επιδόματα που ξέρετε ποιούς θα πλήξουν. Αυτούς που με τον ιδρώτα τους δημιουργούν τα πλούτη για το έθνος και τις επιχειρήσεις. Εστω αν πολιτικοί και μεγαλοεπιχειρηματίες πιστεύουν πως μαζεύουν τα εισοδήματά τους από κάποιο οπωροφόρο δέντρο που παράγει δολάρια!

ΠΟΙΗΣΗ

Βαρκούλα

Ριγμένη στ' ακρογιάλι πλανεμένη η βαρκούλα σαν ερείπιο του χρόνου εκείτετο ως τα χτες σκελεθρομένη κομμάτι της ζωής ξεκλείδι πόνου.

Μα τώρα οι ξυλοκόποι την χαλούνε,

ο γερονάφτης είπε στα παιδιά του τα κόκκαλα του θέλει να κλείσει την καρδιά του.

(Γιάννης Περγαλιτής)

ΚΑΛΟΟ!

Στην τάξη προσεύχεται ο Τοτός την ώρα του μαθήματος και τον ρωτάει η δασκάλα:

- Τοτό γιατί προσεύχεσαι;

- Η μητέρα μου είπε, πριν κοιμηθούμε πρέπει να κάνουμε την προσευχή μας!

ΑΚΟΜΗ ΕΝΑ:

Είναι δυο βελόνες και τρέχουν στην ανηφόρα. Τότε περνάει ένας σκατζόχοιρος από δίπλα τους και λέει η μία βελόνα στην άλλη:

- Το χάσαμε το λεωφορείο!!